

Phần 2

Chương 4

Nhạn Hồi đã mệt mỏi, vốn nên ngủ rất ngon lành nhưng cuối cùng lại bị con gà trống gáy lúc trời còn tối đen đánh thức. Nàng nhắm mắt lại, cố gắng xem nhẹ tiếng gà gáy, muốn mặc cho nó gáy mệt thì thôi, nhưng cuối cùng lại như đêm qua, con gà trống này một khi đã gáy là gáy luôn thâu đêm suốt sáng, mãi tới tận hừng sáng hôm sau.

Sáng sớm, Nhạn Hồi mang đôi mắt thâm quầng xuống giường. Nàng lại càng thêm hạ quyết tâm dù có thế nào cũng phải nghĩ cách thịt con gà này.

Lúc Nhạn Hồi thức dậy thì A Phúc ngủ ngời ở góc tường cũng đã đứng lên, hần phui quần áo mình rồi đi tới đứng cạnh giường, cắn ngón tay chảy máu rồi bôi lên chỗ chẹn.

Nhạn Hồi nhìn động tác của hắn thì nhíu mày: “Còn muốn gạt lão thái thái nữa, huynh đối với bà ta cũng thật là tốt nhỉ, còn xem mình như cháu trai người ta thật chứ.”

A Phúc không để ý nàng mỉa mai: “Chuẩn bị đi ăn cơm, ít nói những lời vô bổ đi.”

Nhạn Hồi bĩu môi: “Bao giờ mang ta đi lấy bí bảo?”

“Lúc đi làm sẽ mang cô đi.”

Nhạn Hồi gật đầu, trong lòng đột nhiên có cảm giác kì lạ, nhưng nàng lại không thể nói nên lời vì sao lại kì lạ. Còn chưa đợi nàng nghĩ kĩ, lão thái thái đã vào phòng, bà cười tủm tỉm mò mẫm Nhạn Hồi: “Nha đầu không quậy chứ?”

Dù sao thì nàng lấy được bí bảo rồi cũng sẽ đi, vì vậy nàng cũng lười nói mò với lão thái thái, chỉ ừ một tiếng rồi đi ra khỏi cửa. Lúc nàng quay đầu đóng cửa, Nhạn Hồi nhìn thoáng vào còn thấy bà lão đang nằm rạp xuống giường, vừa đưa tay sờ vuốt chần mền vừa chun mũi hít ngửi.

Nhạn Hồi vừa buồn nôn lại vừa tức mình, vì thế nàng vội vàng đóng cửa rồi bỏ đi.

Đột nhiên nàng lại có cảm giác may mắn vì người bị bắt tới đây là nàng chứ không phải là ai khác. Ít nhất nàng cũng có cách thoát thân, nếu là người khác, chỉ sợ cả đời này sẽ phải ngậy người ở chốn này rồi.

Cơm nước xong xuôi, A Phúc vác cuốc đi làm đồng, đúng hẹn dẫn Nhạn Hồi theo.

Xác nhận Nhạn Hồi đã đi làm cùng A Phúc rồi, lão thái thái cũng bớt cảnh giác Nhạn Hồi hơn, bà cũng không quản nhiều nữa mà để hai người bọn họ đi

cùng nhau. Có lẽ trong mắt Tiêu lão thái, tấm màn xử nữ kia chính là dây thừng trói buộc cả đời một cô gái, đã cho ai thì vận mệnh của cô gái này chính là của người đó rồi.

Trong lúc Xà yêu đang chiếm lấy cơ thể A Phúc này, Nhạn Hồi cũng không nói nên nổi chuyện này là tốt hay xấu nữa.

A Phúc vác cuốc bở xuống đất rồi liền dẫn Nhạn Hồi quanh co khúc khuỷu đi ra khỏi thôn.

Nhạn Hồi vẫn chú ý nhớ đường, nhưng đi rồi nàng mới phát hiện ra rằng con đường này cũng không phải đường xuống núi mà là đi tới một cái hồ lớn sau thôn.

Hồ nước này chính là nơi nàng trôi tới từ con sông trên núi ngày đó.

Nhạn Hồi thấy A Phúc quen đường tìm tới một cái bè gỗ cạnh hồ, sau đó hẳn gọi nàng: “Lên đi.”

Nhạn Hồi nhìn hồ nước mênh mông, lại nhìn bè gỗ bé nhỏ, nàng tu luyện pháp thuật hệ hỏa, trời sinh đã ghét nước. Mấy hôm trước do trong người nóng như bị lửa thiêu, hơn nữa còn trượt chân nên mới ngã xuống nước, bây giờ lại để nàng nhìn thấy một cái hồ lớn như vậy...

Bây giờ nàng còn không có pháp lực, đúng là chẳng khác gì vịt cạn.

Nhạn Hồi hít sâu một hơi, đang làm công tác tư tưởng thì đã thấy người trên bè vươn tay.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, thiếu niên gầy yếu đang đứng trên bè gỗ nhìn nàng, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng lại đúng là đang vươn tay ra giúp nàng.

Nhạn Hồi sững người một chốc, sau đó vẫn nắm lấy tay hắn, hẳn dùng chút lực đã kéo Nhạn Hồi lên bè, sau đó bỏ tay ra chống bè gỗ, không có chút động tác dư thừa nào.

Xà yêu ghét bỏ nàng mà lại giúp nàng, đúng là đồ xà yêu tính tình kì lạ.

Đẩy bè gỗ được khoảng một phút, Nhạn Hồi nhìn thấy một vách núi thẳng đứng, dưới vách núi có một cửa động đen ngòm bị cây cối che lấp. Nếu không phải A Phúc đẩy bè gỗ tới trước cửa động thì Nhạn Hồi cũng sẽ không phát hiện ra.

“Thật đúng là nơi giấu đồ tốt.” Nhạn Hồi thì thầm, nàng bước chân lên trước muốn leo lên vào cửa động.

Nhưng chân nàng lại bị một bức tường vô hình chặn lại giữa không trung.

Nhạn Hồi đá mấy cái vào “bức tường”, sau đó quay đầu nhìn A Phúc: “Huynh còn bày kết giới nữa sao?”

Lần đầu tiên Nhạn Hồi nhìn thấy sắc mặt A Phúc có phần khó coi, nàng nhíu mày dò xét hẳn thật kĩ, thấy môi hẳn tái nhợt, đôi mắt dần dần lan tơ máu, cơ thể dường như rất không thoải mái. Nhưng sắc mặt của hẳn lại không có gì thay đổi, vẫn băng lạnh như trước, dường như không hề quan tâm đến tình trạng đau đớn trong cơ thể mình.

“Cô không vào được sao?” Hẳn cũng nhíu mày: “Thử lại lần nữa.”

Nhạn Hồi y lời làm theo, đạp mạnh mấy cái lên kết giới, sức lực lớn đến nỗi đẩy bệ gỗ đi ra xa một đoạn nhưng vẫn không vào được như trước.

Đôi môi A Phúc mím chặt, sắc mặt hơi nghiêm trọng: “Dùng máu làm dẫn...”

Nhạn Hồi hơi tức giận, quay đầu nhìn hẳn: “Huynh tạo kết giới này mà cũng không mở được sao?”

A Phúc trầm mặc rồi chớp mắt một cái, nói: “Thuật linh hóa của cô đã đốt cháy pháp lực quanh thân ta đến gần như không còn nữa, ta không còn sức mở nó ra nữa.”

Nói nửa ngày... Hóa ra là hẳn cũng không còn pháp lực nữa. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, nếu không thì tại sao hôm qua lại dùng công phu ngoại gia mà đánh với nàng chứ... Biết được chuyện này rồi, trong lòng Nhạn Hồi mới thả lỏng một chút, cũng không gạt hẳn nữa, nhún vai nói: “Trùng hợp ha, nọc độc của huynh cũng khiến cho nội tức của ta tách ra rồi, ta cũng chẳng còn pháp lực nữa.”

Hai người nhìn nhau trong chốc lát.

Nhạn Hồi ôm đầu ngồi xồm xuống, sắc mặt đau khổ: “Làm giàu sao mà khó tới vậy nè... Ta chỉ muốn mời Trương đại mập tới thôi mà...”

Bè gỗ đứng yên trước cửa động một lát, sau đó Nhạn Hồi cảm thấy dưới chân khẽ động, là A Phúc đẩy bè gỗ trở về, sắc mặt hẳn tái nhợt như thể sắp không chịu nổi nữa, nhưng giọng điệu vẫn vững vàng như cũ: “Bây giờ cũng chỉ có thể đợi vài hôm nữa, độc tính trong cơ thể cô thanh trừ rồi thì đến đây thử lần nữa.”

Nhạn Hồi ngồi bên cạnh nhìn hẳn một chốc: “Vừa rồi ta muốn hỏi, cơ thể của huynh có phải có bệnh gì không?”

A Phúc lúc này mới quay sang lườm nàng: “Không có.”

Tuy hẳn nói thế nhưng có thể nào Nhạn Hồi cũng chẳng buồn tin. Nhưng lần nào giọng điệu của hẳn cũng chắc nịch như vậy, nếu bịt mắt lại thì chắc nàng cũng sẽ tin là hẳn nói thật đấy.

Dù sao thì hẳn đã cậy mạnh như vậy, nàng đây cũng làm như mình đang bịt mắt là được. Đẳng nào cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, nàng cũng chẳng hơi đâu mà đi tìm hiểu mấy thứ đó.

Trở lại bên bờ, A Phúc bắt đầu làm việc, Nhạn Hồi thì ngồi cạnh bờ ruộng nhìn ngó.

Muốn nàng đợi thì cũng chẳng có việc gì, nàng không sợ chậm trễ, dù sao bây giờ nàng cũng bị trục xuất khỏi sư môn rồi, vốn chỉ là người rảnh rỗi không có việc gì làm mà thôi, cái gì không có chứ thời gian thì nhiều lắm. Đợi lấy được bí bảo về đổi tiền thưởng rồi, nàng nhiều lắm cũng chỉ được coi là người có tiền nhàn rỗi mà thôi...

“Bộp!”

Một vốc bùn ném vào người A Phúc.

Nhạn Hồi sững người, lại thấy mấy đứa trẻ vui vẻ chạy tới nhảy quanh: “A Phúc gốc A Phúc gốc, A Phúc gốc cưới phải cạp cái!”

A Phúc nhìn bọn chúng chằm chằm, không động đậy, ngay lúc Nhạn Hồi đang lo lắng không biết con Xà yêu này có tức quá mà ăn tươi nuốt sống đám trẻ này hay không thì bùn đá lại ném rào rào lên người A Phúc, hắn vẫn đứng đó như cũ, phui phui quần áo mình.

Nhạn Hồi thấy mà ngây người, Xà yêu... lại là con yêu quái dễ bị ức hiếp vậy sao?

Lúc nàng đang nghĩ ngợi thì đột nhiên có một đứa trẻ lại vốc lên một vốc bùn, nó liền vung mạnh tay ném vào Nhạn Hồi, nghe một tiếng “bộp”.

“Cạp cái cạp cái, cạp cái gả cho kẻ đàn.”

Nhạn Hồi nghiêng rặng, gân xanh trên trán nổi lên rần rần. Nàng lau mặt, đứng dậy xắn tay áo.

Nàng vừa xắn vừa cười: “Vui vẻ nhì, chúng ta cùng chơi đùa nhé.”

Đứa trẻ nghe thấy Nhạn Hồi nói vậy thì vẫn còn cười, Nhạn Hồi vốc một nắm bùn lên, vung tay ném “vù” một cái, bùn lia ra như pháo hoa, ném thẳng lên ngực đứa trẻ đang âm ỹ nhất, đứa trẻ bị ném liền ngã bệt xuống đất, ngây người.

Đám trẻ còn lại đứa nào đứa nấy cũng đều sừng sốt.

Đợi lúc cảm thấy được đau đớn rồi, đứa trẻ này mới ngoác miệng ra khóc òa lên.

Nhạn Hồi bẻ khớp tay răng rắc, lại nghiêng rặng ken két, nàng cười lộ hàm răng trắng: “Đến đây nào, tỷ tỷ chơi đùa với mấy đệ.” Nhìn khuôn mặt Nhạn Hồi, đám trẻ còn lại đều như thấy quỷ, thoáng cái đã bị dọa vấp té, ủa nhau chạy về nhà.

“Đến đây rồi còn phải xử lí việc này.” Nhìn thấy mấy đứa trẻ chạy xa rồi, Nhạn Hồi mới lau bùn trên mặt, tức giận nói: “Xem ra đám trẻ trong thiên hạ này đều ngu ngốc, chẳng phân biệt có tu tiên hay không.”

Nhạn Hồi phủ tay quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy A Phúc đang nghiêng đầu nhìn nàng.

Nhạn Hồi nhìn hấn một cái, vô cùng ghét bỏ: “Yêu quái mà lại để đám trẻ con tùy ý ức hiếp, huynh đúng là đồ hiếm thấy.”

A Phúc quay đầu lạnh lùng nói: “Người tu đạo ném bùn vào bọn trẻ thì há không hiếm thấy chắc?” Nói xong hấn liền quay đầu đi, sửa sang quần áo bị ném bùn: “Về thôi.”

Hấn nói xong liền tự nhiên leo lên bờ ruộng đi về phía nhà mình.

Nhạn Hồi nhìn bóng lưng hấn, trong lòng lại có cảm giác kì lạ không được hài hòa.

Buổi tối lúc Nhạn Hồi vào phòng, nàng nghĩ cách điều tức nội tức trong cơ thể mình, nhưng gắng mãi mà trong cơ thể vẫn rỗng tuếch, lúc nàng mở mắt ra thì đã khuya rồi. Nàng đột nhiên thấy hơi chán nản, không có pháp lực khiến nàng có cảm giác rất không an toàn.

Điều tức thất bại, nàng đang muốn lăn ra ngủ thì lại phát hiện ra trong phòng không có hơi thở của A Phúc.

Chẳng nhẽ Xà yêu này đêm hôm khuya khất lại đi hấp thu tinh khí con người sao...

“Rào rào...” Có tiếng ồn vang lên, Nhạn Hồi tò mò tới bên cửa sổ, đẩy cửa ra xem xét, dưới ánh trăng sáng loáng, thiếu niên trong sân đang trần truồng dùng nước giếng tắm rửa, trong đêm mát mẻ, nước giếng lạnh băng nhưng hấn vẫn không ngại, nước giếng như nước đá dội từ trên đầu xuống, hấn cũng chẳng buồn rùng mình lấy một cái.

Tiếp xúc được hai ngày, Nhạn Hồi càng cảm thấy tên này như thể tảng đá vậy, bệnh tật đau đớn gì cũng chẳng khiến hấn phản ứng được. Nhưng hấn cũng không phải đá, thế nên hấn là hấn nhận nhận những cảm giác kia rồi.

Người giỏi nhẫn nhịn như thế, ngẫm ra kỳ thật cũng là người đáng sợ...

Một thùng nước giếng lại dội xuống, nước chảy ào ào trượt xuống mặt hấn, cần cổ, lồng ngực, vòng eo, sau đó...

Hấn quay lưng lại.

Hấn quay đầu lại, tuy còn trẻ nhưng hấn đã có yết hầu vòng cung hoàn mỹ, mang theo bọt nước sáng loáng, đôi mắt đen in dấu ánh trăng nhìn chằm chằm vào Nhạn Hồi, vẻ mặt đậm mạc áp chế mấy phần tức giận.

Thẹn quá hóa giận.

Thì ra vẫn có chuyện hấn không nhịn được.

Nhạn Hồi nuốt nước miếng, trách cứ: “Ái chà, huynh ấy à... Sao có thể tắm rửa trong sân vậy chứ?”

“Không phải cô nên đóng cửa sổ lại trước sao?”

“À.”

Nhạn Hồi đóng cửa sổ lại nhưng vẫn đứng đó không nhúc nhích.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cơ thể phái nam, tuy chỉ là thiếu niên nhưng cái gì nên có quả thật cũng đều đã có...

Nhạn Hồi vội vàng bịt mũi lại, tới nằm trên giường, lúc này nàng không thể không thừa nhận có đôi khi Tử Nguyệt mắng nàng rất chuẩn, nàng chính là một người đầy thế tục, thế tục nhiệt tình trong lòng cùng với dục vọng nông cạn, đúng là quá mạnh mẽ.

Tu đạo cũng chẳng đổi được bản tính của nàng.

Nhưng cái này trách nàng được sao?

Đây đều là do hấn muốn tắm rửa trong sân mà!

Chương 5

Đêm, trên đỉnh núi lớn, khắp mặt đất phủ màu trắng xóa, ánh trăng trên đỉnh đầu lớn kinh người, tỏa ánh sáng xuống chiếu lên ngọn núi trắng tuyết, giữa đất trời như một loại trận pháp vây khốn nàng bên trong.

Nhạn Hồi nằm trên mặt đất lạnh thấu xương, dường như cái lạnh có thể chui vào tận đáy lòng nàng vậy.

Nàng nhìn những bông tuyết rơi tà tà trên mặt mình, sau khi tiếp xúc với làn da nàng thì nhanh chóng tan thành bọt nước, trượt xuống theo làn da...

“Tại sao...”

Nàng nghe thấy mình hỏi ra miệng, nhưng lạ là nàng lại không biết mình đang hỏi cái gì, nàng quay đầu lại thì thấy một bóng dáng mơ hồ, sau lưng bóng người kia là ánh trăng đỏ sộ, ngược chiều ánh sáng, nàng không nhìn rõ được người nọ, nhưng nàng lại có thể thấy rõ ràng người nọ đang giơ thanh trường kiếm lên.

Đồng tử của Nhạn Hồi co rút nhanh chóng.

Một kiếm đâm xuống.

Nhạn Hồi chỉ cảm thấy trái tim co lại mãnh liệt, đau đớn bén nhọn khiến toàn thân nàng run lên, sau đó...

“Ồ Ó O!”

Nàng tỉnh lại...

Trước mắt nàng tối đen, mùi củi gỗ vương vít trong không khí. Trái tim nàng đập điên cuồng, mặt đầy mồ hôi nhuộm ướt cả tóc mai.

Nàng thờ người che ngực, chỗ đó dường như vẫn còn đau đớn vì một kiếm kia.

Con ác mộng này quá chân thực, chân thực tới mức như thể hôm qua nàng đã trải qua một khắc kinh hãi như thế rồi vậy. Núi tuyết lớn, ánh trăng to sáng rõ, còn có bóng người mơ hồ kia, Nhạn Hồi nhú chặt mày, bây giờ nghĩ lại, sao nàng lại cảm thấy bóng dáng này có mấy phần quen thuộc thế nhỉ, nhưng nàng nghĩ đi nghĩ lại cũng không tài nào khớp bất cứ ai nàng quen với bóng người kia được cả.

Nghĩ mất nửa ngày, Nhạn Hồi mới hoàn hồn lại, nàng đang làm trò gì vậy nhỉ, sao lại chỉ vì một giấc mộng mà suy nghĩ tới vậy rồi?

Nhạn Hồi nhếch môi, lại quay người muốn ngủ tiếp.

Nhưng nàng lại quên mất rằng con gà trống bên ngoài đã bắt đầu gáy là sẽ gáy luôn không nghỉ.

Nhạn Hồi lại nhin, siết chặt nắm tay trong chăn lại, đây đã là ngày thứ ba rồi... Nàng vẫn chưa tài nào ngủ được ngon lây một giấc, mấy nay nàng cứ nghĩ mình chẳng ở lại đây được bao lâu, nhưng hôm nay chiếu theo tình hình nàng còn cần chút thời gian để khôi phục được nội tức, nếu con gà này không trừ...

Nhất định sẽ là họa lớn!

Ánh nắng sớm mai trong viện không mấy ấm áp, mấy con gà vốn đang cục tác âm ỹ trong sân gọi Tiêu lão thái bỗng nhiên im bật hết.

Sau khi bà ra khỏi phòng mình thì nghe được mấy âm thanh kì lạ, thêm với mùi lông bị dội nước sôi: “A Phúc, A Phúc?” Bà cất tiếng gọi. Vì thế A Phúc cũng đi ra khỏi phòng, liền trông thấy Nhạn Hồi ở trong sân. Bước chân A Phúc hơi ngừng lại, sắc mặt cũng khó coi thêm mấy phần.

“Mùi gì thế nhỉ?” Tiêu lão thái hỏi.

“Tôi làm thịt mấy con gà đó.” Chưa đợi A Phúc trả lời, Nhạn Hồi đã lưu loát nhổ lông gà trong một cái nồi, lại thuận miệng đáp: “Đang nhổ lông này, hôm nay tôi hâm cách thủy làm một bát canh gà, món này của tôi là học được từ chỗ Trương đại mập đó, không có vấn đề gì đâu.”

“Con... Con làm thịt gà?” Tiêu lão thái run giọng hỏi: “Làm thịt hết sao?”

Nhạn Hồi nhìn xung quanh trông tron: “Đúng vậy, làm hết luôn á, vốn tôi định giết con gà trống thôi cơ, nhưng không ngờ lúc con gà trống kêu âm lên thì hai con gà mái cũng kêu, vì thế nên tôi tiện tay làm hết. Nồi canh này chắc là ăn được lâu lắm đây.” Nhạn Hồi nói xong còn liếm môi.

Bên này nàng vừa nói xong, bên kia Tiêu lão thái đã kêu lên mấy tiếng: “Ôi! Ôi!”

Nhạn Hồi ngạc nhiên quay đầu, vốn còn tưởng Tiêu lão thái sẽ ngã, nhưng không ngờ lúc bà gần ngã thì A Phúc đã vội tới đỡ bà.

“Ôi trời ơi! Làm thịt hết rồi...”

Nhận Hồi lấy làm sững sốt: “Sao vậy...” Nàng không hiểu gì cả, chẳng phải ba con gà thôi sao... Sao lại đau lòng cỡ vậy nè...

“Gà mái là đẻ đẻ trứng đấy, vậy bây giờ phải làm sao đây? Làm sao bây giờ đây?!” Đôi mắt đục ngầu của Tiêu lão thái chảy nước mắt, khóc đến đau lòng làm sao.

Nhận Hồi nhìn gà trong tay: “Ồ... Thật ra cũng chỉ mới làm hai con... Mà giữ lại cũng chẳng đẻ được bao nhiêu trứng, dù sao gà cũng già rồi, nên làm thịt rồi...”

Tiêu lão thái khóc lóc đau lòng gần chết. Nhận Hồi lại gãi đầu: “Vậy nếu không thì mấy con gà này đều để bà với cháu bà ăn thịt, tôi... Ăn canh nhé?”

“Câm miệng!”

A Phúc quát một tiếng, Nhận Hồi bị quát sững cả người, lập tức nhăn mày: “Huynh quát cái gì?”

A Phúc tiến lên vài bước, đoạt lấy gà trong tay Nhận Hồi, lạnh lùng lườm nàng một cái, giọng nói cũng lạnh lẽo: “Chẳng hiểu cái gì cả, ít nhất cũng đừng có nói năng lung tung.”

Thái độ này của hắn lại khiến cho Nhận Hồi giận quá hóa cười: “Vậy huynh thì hiểu sao? Không phải chỉ là làm thịt mấy con gà thôi sao?! Gì mà phải lớn chuyện chứ?”

A Phúc không thèm liếc nàng, quay người đưa gà chết cho Tiêu lão thái: “Bà, đừng đau lòng quá.”

Nhận Hồi ở bên cạnh cảm giác như mình là một người ức hiếp người già già yếu vậy, hoành hành ngang ngược ác ôn, nhưng thực tế nàng cũng chỉ làm thịt mấy con gà thôi mà. Nàng cao giọng: “Chẳng phải chỉ là mấy con gà thôi sao?! Các người chờ đấy!”

Nàng phất tay quay đi ra khỏi viện.

Biết nàng đi, Tiêu lão thái vội vàng đẩy A Phúc ra: “Đi ngăn nó lại, ngăn nó lại. Mau mang cô bé về.”

A Phúc trầm mặc nhìn Tiêu lão thái một chốc: “Bà, con diu bà vào nhà trước đã.”

Bên này Nhận Hồi đi thẳng một đường lên núi, tuy rằng linh khí trong núi Đồng La này cần cỗi nhưng hăng còn có mấy con thú hoang. Nàng bắt mấy con gà rừng về rồi thay cho mấy con gà nhà kia là được rồi.

Trên đường đi Nhận Hồi đụng phải mấy thôn dân, ánh mắt mọi người đều vô ý thức nhìn nàng, sau đó thấy hương nàng đi là đường lên núi rồi mới để yên

cho nàng đi. Bởi vì đám thôn dân này đều tin chắc không ai có thể đi ra khỏi ngọn núi này.

Nhạn Hồi lên đến núi rồi, lúc tìm trong rừng bắt được tổng cộng hai con gà rừng, nàng túm chân hai con gà này, đang định tìm con thứ ba thì chợt thấy bụi cây bên cạnh khẽ động, người quanh năm được huấn luyện đối phó yêu quái như Nhạn Hồi lập tức đề phòng.

Nàng nghiêng người lui ra sau một bước, bày ra tư thế phòng ngự, nhìn chăm chăm vào nơi nọ, cỏ cây loạt xoạt một lát rồi một người đàn ông mặc áo vải thô đi ra.

Người đàn ông nọ chẳng buồn liếc Nhạn Hồi lấy một cái, đi qua bụi cây về phía trong thôn, chân y hơi khập khiễng, dường như có hơi gian nan.

Nhạn Hồi nhìn chăm chăm vào bóng lưng y hồi lâu, lúc ánh mắt rơi xuống chân y thì lập tức nhíu mày.

Thôn núi Đồng La này không lớn, người trong thôn đều quen nhau cả, chỉ trong vòng một đêm, dường như là cả thôn đều biết A Phúc nhà họ Tiêu lấy vợ, mỗi người đều mang thái độ “phụ trách” việc trông chừng nàng, nhưng người này...

Nhạn Hồi đang nghĩ ngợi thì lại có tiếng bước chân từ bên kia truyền tới, nàng ngẩng đầu lên thì thấy A Phúc đang chậm rãi đi tới đây.

Nhìn thấy gà rừng đang bị Nhạn Hồi túm chặt, hấn nhíu mày: “Động tác của cô cũng nhanh thật.”

“Huynh tìm thấy ta cũng nhanh đấy.” Nhạn Hồi đưa gà rừng trong tay cho A Phúc: “Túm lấy, ta vào bắt thêm ba bốn con nữa rồi sẽ đưa về nhốt lại thay con gà diên kia.”

A Phúc chẳng nói chẳng rằng nhận lấy gà rừng trong tay nàng rồi đi sau lưng nàng. Nhạn Hồi không đếm xỉa tới, chỉ nhìn cảnh sắc phía xa xa, đợi tới một chỗ cây cối lộn xộn, gãy vụn, Nhạn Hồi dừng bước lại: “Ngày đó chúng ta đánh nhau chỗ này cũng mạnh mẽ phết.”

A Phúc nhìn quanh bốn phía, Nhạn Hồi cũng không nhìn hấn, chỉ quét mắt qua rồi chạy tới một hướng: “Ấy ấy, kiếm gổ đào của ta!”

Nhạn Hồi nhặt kiếm gổ đào lên, khoa chân múa tay mấy cái, sau đó chỉ vào A Phúc nói: “Tính tình ta bướng bỉnh, không mấy tốt đâu, ta rất không thích người ta dạy dỗ ta, trước kia ngoại trừ sư phụ ta ra, ai dạy dỗ ta cũng đều chẳng có kết cục tốt đẹp gì. Huynh nhớ cho kĩ, lần này ta dễ tính, nếu lần sau huynh còn dám giáo huấn ta nữa, coi chừng bốn cô nương sẽ tại đâm huynh bảy tác như hôm đây đây.”

A Phúc hừ lạnh một tiếng: “Chỉ là một thanh kiếm gổ đào, vết thương ngoài da há có thể dọa được ta.”

Nhận Hồi chớp mắt một cái, nàng thu kiếm lại, dùng ngón tay lau mũi kiếm: “Nhưng ta nhớ rõ lúc đấy huynh kêu thê thảm đau đớn lắm mà nhỉ.”

A Phúc không đáp lời Nhận Hồi, chỉ xem xét bên cạnh rồi ra hiệu cho Nhận Hồi: “Gà rừng.”

Nhận Hồi cũng không nói dư lời nào mà lập tức nhào tới bắt gà rừng.

Mãi tới khi bắt được độ năm, sáu con gà rừng rồi, hai người mới kết thúc công việc đi về nhà, thấy Nhận Hồi quả thật bắt gà rừng về, Tiêu lão thái cũng không tức giận, ăn hết bữa tối cơm gà xong, mọi người đều về phòng đi ngủ.

Hôm nay Nhận Hồi một mực nằm lì trên giường không nhắm mắt ngủ, nghe thấy tiếng thở đều đều của A Phúc ở đằng kia truyền tới, nàng chậm rãi sắp xếp lại suy nghĩ.

Hai ngày nay nàng luôn cảm giác được trên người A Phúc có khí tức kỳ lạ không cân đối, bây giờ rốt cuộc nàng cũng đã biết kỳ lạ ở chỗ nào.

Nếu nói là Xà Tinh chiếm cơ thể A Phúc, một con yêu quái chỉ mới tới tại sao lại quen thuộc từng hành động của A Phúc đến thế, đẩy bè gỗ tới sơn động nơi vách đá, vác cuốc đi làm việc, ứng phó với đám trẻ con tới quấy rối, tức giận vì nàng giết gà khiến Tiêu lão thái buồn lòng, nhẹ giọng an ủi lúc bà đau lòng. Chuyện này hoàn toàn khác với những việc mà một con yêu quái chiếm cơ thể người khác chỉ vì tị nạn sẽ làm.

Hắn quen thuộc những chuyện này như thể hắn đã sống cuộc sống A Phúc này hơn mười năm nay rồi vậy.

Nhận Hồi có sao cũng không quên được hôm đó lúc đánh nhau với Xà yêu, nàng còn xẻ cái đuôi của con rắn nọ thành hai phần. Mà hôm này lúc nàng đối A Phúc một câu “Đâm bảy tấc” cũng không thấy hắn phản bác lại, có thể thấy lúc trước hắn cũng chỉ như hôm nay, vẫn chỉ y theo lời nàng nói mà tương kế tựu kế gạt nàng.

Nhận Hồi đã xác định được chuyện A Phúc không phải là xà tinh, nhưng điều nàng đang lấy làm lạ là nếu A Phúc không phải xà tinh thì trong cơ thể A Phúc là yêu quái phương nào? Tại sao hắn phải gạt nàng, hắn mang nàng tới sơn động nọ làm gì, mục đích của hắn là gì...

Càng nghĩ Nhận Hồi càng cảm thấy thiếu niên này quả thực là một người bí ẩn.

Mà ngoại trừ thiếu niên này ra còn có con Xà yêu kia nữa. Rốt cục là nó đang ở đâu, bí bảo giấu ở nơi nào?

Xem ra muốn lấy được tám tám lượng tiền thưởng, nàng còn phải tốn không ít công sức đi điều tra nữa, chuyện trong cái thôn nhỏ này cũng thật không ít.

Nhận Hồi thở dài một tiếng, không thể không cảm khái lần nữa, vì nửa đời sau được ăn ngon chút sao mà khó vậy chứ.

Chương 6

Trong thời gian chờ nội tức khôi phục, ban ngày ngày nào của Nhạn Hồi cũng trôi qua rất buồn chán.

Về phần tại sao lại buồn chán vào ban ngày...

Là bởi vì buổi tối Nhạn Hồi đều nằm mơ thấy ác mộng rất kỳ lạ, nàng có thể trông thấy ánh trăng rất lớn soi rõ khắp cùng núi tuyết rơi, trời chật đất trời trong một trận pháp. Còn có bóng người mơ hồ quý dị khiến cho nàng cảm thấy có vài phần quen thuộc.

Mỗi tối đều nằm mơ thấy giấc mộng này, có đôi khi nàng còn cảm giác được nàng nhìn thấy rõ khuôn mặt người trong mộng, vừa tỉnh dậy, chuyện trong mộng như bị gió thổi bay, vù một cái đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Chỉ để lại chút hình bóng mơ hồ khiến người ta không nắm bắt được.

Chẳng lẽ trong thôn này đúng là có thứ gì không sạch sẽ, tới đây tìm nàng báo mộng cho nàng sao?

Nhưng nếu là vậy thì tại sao người nằm trên đất rồi bị giết trong mộng lại là nàng được...

Nghĩ mãi mà không ra.

Từ lúc đến thôn này, Nhạn Hồi phát hiện hình như mình có thêm nhiều chuyện nghĩ mãi mà không ra.

Bây giờ mỗi ngày nàng đều rất cố gắng muốn đi điều tra người đàn ông bị què chân kia, nhưng mỗi lần rời khỏi A Phúc lại bị hấn yên yên lặng lặng ngăn lại.

Nhạn Hồi biết hấn không phải Xà yêu nên đối với hấn cũng có mấy phần kiêng kị, không hề biểu lộ ra rằng bản thân đã biết cái gì. Nàng cũng tương kế tựu kế xem người này rốt cuộc là muốn làm gì.

“Đi thôi.”

Mắt nhìn A Phúc vác cuốc đứng ngoài sân, Nhạn Hồi ngáp một cái rồi ôm màn thầu với nước đi tới.

Nhưng đã qua mấy ngày rồi, A Phúc thật sự chỉ như một chàng trai nhà nông mới cưới vợ, mỗi ngày đều đi làm việc, điều duy nhất khác với người khác chính là hấn còn mang nàng theo.

“Bà, con đi đây.” A Phúc quay đầu nói với Tiêu lão thái đang ngồi trong sân, Tiêu lão thái yếu ớt gật đầu.

Nhạn Hồi cũng quay đầu lại nhìn bà một cái, lúc nàng quay lại, nàng nhìn thấy trong miệng bà lão phả ra hơi thở dần chuyển thành màu xám. Màu này

Nhận Hôi vô cùng quen thuộc, mỗi khi có thứ gì không sạch sẽ bay tới, Nhận Hôi sẽ trông thấy quanh người bọn họ có màu như vậy.

Khí tức quanh người Tiêu lão thái còn rất cặn, chẳng mấy chốc nữa thôi, màu xám quanh người bà sẽ trở nên đậm hơn, luồng xám vờn quanh dần dần biến thành một cái bóng màu đen. Đến lúc đó cũng chính là lúc mạng của bà đã tận.

Nhận Hôi quay đầu lại nhìn chằm chằm vào bóng lưng của A Phúc, qua mấy ngày ở chung, nàng biết tên A Phúc này rất quan tâm đến Tiêu lão thái, Nhận Hôi đoán không ra tính nết hẳn bị chuyện gì tạo nên, trở nên trầm mặc ẩn nhẫn như thế, nhưng nghĩ cũng biết rằng dù sao đó cũng không phải là chuyện hạnh phúc gì, mà bây giờ, cuộc đời A Phúc vốn đã trải qua bất hạnh nay lại sắp gặp chuyện mất mát...

Tuy nói là hẳn thân bí, có lẽ còn có âm mưu gì với nàng, nhưng cuộc sống của hẳn cũng chẳng dễ dàng gì. Nhận Hôi vừa đi vừa nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại rồi lại thở dài một hơi.

A Phúc quay đầu nhìn nàng. Nhận Hôi lại ngẩng đầu chống lại ánh mắt của hẳn, sau đó đứng đắn nghiêm túc nói: “Hôm nay có năm cái mìn thầu, huynh ăn ba cái, ta ăn hai cái là được rồi.”

A Phúc: “...”

Hắn tránh không nhìn ánh mắt của Nhận Hôi nữa, dường như còn có phần ghét bỏ: “Cô thích ăn bao nhiêu cái thì cứ ăn.”

Nhận Hôi há miệng, đang tính nói với A Phúc chuyện nhường một cái bánh bao đối với nàng mà nói là quyết định trầm trọng cỡ nào thì đúng lúc này, Nhận Hôi lơ đãng nhìn xa xa liền thấy bóng một cô gái đứng cạnh bờ ruộng.

Nàng sững người, bước chân dừng lại, không khống chế được mà “A” một tiếng.

Mắt A Phúc ngưng lại, nhanh chóng nhìn theo ánh mắt Nhận Hôi.

Chỉ thấy cô gái kia mặc một thân áo lụa trắng, hoàn toàn không hòa hợp với khung cảnh thôn dã, nàng ta đứng giữa đường, có người đi chần trâu muốn đi qua đường nàng ta cũng không cho, chỉ sững sờ ngăn người đứng giữa đường, hai mắt ngốc nghếch nhìn về phương xa.

“Sao nàng ta lại...” Nhận Hôi nhìn chằm chằm rồi đi lại phía nàng ta, A Phúc đưa tay ra nhưng rồi cũng không ngăn cản.

Hắn khẽ nhíu mày rồi cũng cất bước đi theo.

Nhận Hôi đi thẳng tới trước mặt cô gái, nhìn chằm chằm vào nàng ta đánh giá một lúc lâu: “Tê Vân chân nhân?”

Cô gái không trả lời, có lão bá bên cạnh kêu lên: “Ài, cái gì mà người thật với người giả chứ, nhanh bảo nàng ta nhường đường một chút để trâu bò nhà ta đi qua.”

Nhạn Hồi lúc này mới kéo cô gái đi qua bên cạnh hai bước, đợi lão bá nọ đuổi trâu đi rồi, Nhạn Hồi mới lại cẩn thận đánh giá nàng ta.

Một thân áo trắng này vốn nên không nhiễm bụi trần, nhưng đứng nơi thôn dã khó tránh khỏi việc dính bụi, lại thêm nàng ta có vẻ chán nản, sắc mặt ngơ ngẩn, dường như không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì vậy, chỉ ngơ ngác đứng đó nhìn về mây trắng phía xa, cũng chẳng biết là đang nhìn gì.

Nhạn Hồi thấy thế thì nhíu mày.

Tê Vân chân nhân này cũng không phải là người tu tiên bình thường, nàng ta là chương giáo Chân nhân của Tê Vân Quan núi Vân Đài, trong mắt người tu đạo, nàng ta còn nổi danh Đại Thừa Thánh giả cùng với sư phụ tiên nhiệm Lăng Tiêu của nàng.

Ba tháng trước, sau khi Tê Vân chân nhân tới núi Thần Tinh dự đại hội Tiên môn không được bao lâu thì đã mất tích, người trên núi Thần Tinh lẫn người Tê Vân Quan đổ nhau đi tìm nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng nàng ta đâu, lúc ấy có người còn suy đoán chắc hẳn Tê Vân chân nhân đã bị yêu vật làm hại.

Toàn bộ giới tu đạo cũng vì thế mà sốt sắng tới tận bây giờ, ai mà ngờ được Tê Vân chân nhân lại xuất hiện ở thôn nhỏ này chứ...

“Chân Nhân?” Nhạn Hồi gọi nàng ta nhưng cũng chẳng khiến nàng ta chớp mắt nổi lấy một cái: “Chân nhân còn nhớ tôi không, tôi là Nhạn Hồi ở núi Thần Tinh...”

“Đồ đàn.”

Nhạn Hồi sững sờ: “Hả...”

Khóe mắt của Tê Vân chân nhân hơi giật một cái, ánh mắt đảo lên người Nhạn Hồi, Nhạn Hồi lại ho nhẹ hai tiếng: “Chuyện này... Chân nhân, tôi là đệ tử Nhạn Hồi dưới môn hạ của Lăng Tiêu ở núi Thần Tinh, tuy rằng bây giờ không phải nữa, nhưng ta...”

“Vô sĩ.”

Khóe miệng của Nhạn Hồi chính thức co quắp: “Vậy cho nên, bây giờ ta đã không phải là người núi Thần Tinh nữa...”

“Ngu không ai bằng...”

Gân xanh trên trán Nhạn Hồi nảy tung lên, A Phúc thấy thế thì bước tới một bước ngăn trước người nàng, Nhạn Hồi lại muốn xông qua người hắn: “Ai cũng đừng cản ta! Ta muốn cho nàng ta biết thế nào là đối nhân xử thế lễ phép!”

Lời còn chưa dứt, ở phía xa đã truyền tới giọng một người đàn ông: “A Vân!”

Nhạn Hồi ngẩng đầu lên nhìn, phía đằng kia, một người đàn ông đang khập khiễng đi vội tới.

Nàng nhú mày, thật khéo, người này đúng là người chân thọt nàng gặp ở chân núi hôm đó.

Người chân thọt gọi một tiếng khiến Tê Vân chân nhân phản ứng, nàng ta quay đầu lại nhìn người đàn ông đang đi tới, ánh mắt người đàn ông nọ liếc qua khuôn mặt A Phúc, sau đó bốn mắt nhìn nhau với Nhạn Hồi. Y thoáng dừng rồi cũng không nói gì nữa mà đưa tay dìu Tê Vân chân nhân: “A Vân, sao nàng lại tới đây rồi?”

“Chàng quên khăn mặt rồi.” Về mặt Tê Vân chân nhân vẫn bình thường nhưng lại khiến người ta cảm giác như có mấy phần ngờ ngác: “Ta muốn đưa cho chàng nhưng lại lạc đường, khăn mặt cũng rơi mất rồi.” Nàng cúi thấp đầu: “Xin lỗi.”

Người đàn ông có vẻ hơi cảm động, khước môi y khẽ cười, nhẹ giọng an ủi: “Không sao, ta đưa nàng về nhà.”

Nói xong cũng không nhìn Nhạn Hồi mà dẫn Tê Vân chân nhân đi về phía bên kia.

Nhạn Hồi cũng không cản, nàng chỉ khoanh tay lại, tay trái nhẹ gõ lên cánh tay phải, khuôn mặt hơi trầm tư.

Tê Vân chân nhân thần chí ngờ ngẩn không rõ ràng cùng với... Xà yêu à...

Nếu quan hệ của bọn họ đúng như lúc này thì Nhạn Hồi quả đã lí giải được tại sao Xà yêu lại đi trộm bí bảo gia truyền của nhà người ta, vì sao lại liều mạng để đuôi bị xẻ làm hai cũng không giao bí bảo ra rồi.

Nói đi nói lại, chung quy cũng chỉ vì yêu.

Nhưng vấn đề là vì sao Tê Vân chân nhân lại biến thành như thế? Mặc dù nàng gặp Tê Vân chân nhân không nhiều nhưng nàng cũng biết rõ đây là một người thanh quý, cho dù có ngốc cũng không nên thay đổi tính nết đến độ mở miệng liền mắng chửi người ta như vậy đúng không...

Nhưng người khiến Tê Vân chân nhân trở nên đàn ngốc như vậy chẳng lẽ là con Xà yêu trăm tuổi mà cả nàng cũng không đánh lại kia?

Chuyện này có đánh chết nàng thì nàng cũng chẳng tin đâu.

Nhạn Hồi cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra trong thôn nhỏ này, càng lúc càng khó nhìn rõ được.

Nhưng bây giờ Nhạn Hồi lại có vấn đề càng quan trọng hơn muốn hỏi A Phúc: “Vừa rồi vì sao huynh cản ta dạy dỗ người ta?”

A Phúc lờm Nhạn Hồi một cái: “Ta thấy nàng ta nói rất đúng.”

“...”

Tuy rằng bình thường tên tiểu tử này trầm mặc ít nói thật đấy, nhưng lúc nói mấy câu độc ác cũng chẳng hề kém cõi chút nào đâu. Nhạn Hồi hí mắt nhìn A

Phúc một lúc, sau đó bắt đầu cẩn thận nhìn chăm chăm vào mắt hắn: “Tiểu yêu tinh, huynh cũng biết người vừa rồi sao?”

“Tê Vân chân nhân của Tê Vân Quan.”

“Ồ, xem ra huynh cũng hiểu biết đấy.”

“Người tu tiên được tới Đại thừa thì ta đều có nghe thấy.” A Phúc nói xong liền vác cuốc đi: “Đừng đứng đó đoán mò nữa, nếu không đi làm việc thì trở gờ đây.”

“Ừ.” Nhạ Hôi lại nhắm mắt theo đuôi hắn, sau đó nghiêng đầu dò xét hắn: “Vậy huynh có biết tại sao Tê Vân chân nhân lại đến thôn này không, sao lại biến thành như vậy?”

A Phúc hơi dừng chân, Nhạ Hôi cũng dừng theo. Hai người mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau.

Đôi mắt xinh đẹp của A Phúc hơi nhíu lại: “Cô nghi ngờ tôi?”

Nhạ Hôi lại nhướn mày cười vô hại. Nếu như nói pháp lực tên yêu quái trong cơ thể A Phúc này không còn nữa nhưng cũng không phải do thuật linh hỏa của nàng gây nên, như vậy chuyện pháp lực biến mất nhất định là có nguyên do khác.

“Ta chưa nói gì cơ mà.”

“Không phải ta.” A Phúc cứng rắn bỏ lại một câu rồi cũng không giải thích nữa mà xoay người bỏ đi.

Nhạ Hôi bĩu môi, mò mẫm màn thầu trong túi ra ăn: “Chỉ hỏi một chút thôi mà, giận gì dữ vậy.”

Ăn cơm tối xong, Nhạ Hôi lại buồn bực leo lên nóc nhà ngắm sao, nhưng hôm nay trăng rằm, ánh trăng quá sáng khiến bầu trời đầy sao cũng ảm đạm đi mấy phần. Nàng nhìn ánh trăng sáng trên trời, bỗng nhiên lại nhớ tới ánh trăng to đến kì lạ trong mộng kia. Nhất thời nàng cảm giác như thể ảo giác vậy, chỉ cảm thấy lồng ngực như bị cái gì đó đè xuống, buồn bực khiến người ta xuyên không thấu.

Nàng ngồi dậy vuốt ngực, đang định về phòng ngủ thì đã thấy A Phúc đi qua đi lại rồi ra khỏi phòng.

Đúng vậy, hắn cứ đi như thể đang bị trúng tà...

Con yêu tinh này lại làm chuyện xấu gì rồi đây...

Nhạ Hôi dõi theo nhìn hắn, nhưng lại thấy hắn lão đảo tới phòng củi, ôm một bó củi ra, sau đó lại lão đảo ra tiểu viện, toàn bộ quá trình tuy thoạt nhìn gian nan nhưng hắn vẫn làm rất yên tĩnh như thể quen thuộc lắm vậy.

Trong lòng Nhạ Hôi thắc mắc, nàng nhảy xuống khỏi nóc nhà đi theo A Phúc.

Ánh trăng sáng loáng chiếu vào bóng người cô độc của A Phúc vẫn đang thẳng hướng tới hồ, đi thẳng tới một nơi trống trải không có cỏ cây gì, A Phúc mới buông đồng củi trong tay ra, run run lấy hộp quẹt cố gắng nhóm lửa.

Ánh lửa sáng lên trong nháy mắt, Nhạn Hồi nhìn thấy đầu hấn đầy mồ hôi, còn có sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Hấn đang làm cái gì vậy... Tại sao lại như nghi thức tà giáo như vậy...

Nhạn Hồi vẫn một mực tò mò, bên kia A Phúc không biết làm sao mà đột nhiên lại nghiêng người về phía trước, khúc củi vừa cháy lên đâm xuống đất rồi tắt lửa.

Hấn lại cố đứng lên như thể không có sức, tay chống lên mặt đất, hàm răng cắn chặt như đang nhẫn nại chịu đựng đau đớn vô cùng.

Rốt cuộc là đau đớn thế nào mà có thể khiến cho một người bình thường vốn như không có cảm giác đau gì lại bỗng nhiên phản ứng tới vậy...

Nhạn Hồi có hơi không nhìn nổi nữa.

Nàng cất bước tiến lên: “Này.” Sau đó nàng ngồi xổm xuống nhìn thẳng mặt A Phúc rồi cầm lấy hộp quẹt trên tay hấn, vốn định nhóm lửa giúp hấn, nhưng không ngờ tay nàng vừa vươn ra, A Phúc đột nhiên lại túm chặt lấy tay nàng.

“Cái...”

Sau đó Nhạn Hồi chỉ cảm thấy sau lưng tê rần, đúng là nàng vừa bị đẩy ngã xuống đất, sau đó trên môi nóng lên, tên yêu quái khoác cái vỏ da xinh đẹp của thiếu niên này lại nhè miệng nàng mà... cắn...